El Montgrí

Com un goliat ajagut, el Montgrí apareix a Sobrestany entre camps de blat de moro, gira-sols i pomeres, i de la ridorta que s'enfila on pot, buscant la llum del sol.

La gepa boteruda de Santa Caterina, coronada pel castell, és el punt culminant de l'Empordà, de l'Alt i el Baix, i és visible des de tots els racons. S'entreveu des dels pobles més elevats de l'Albera i no es deixa de sentir la seva presència fins ben passat Palafrugell i des del santuari dels Àngels.

Damunt del meu plànol de la comarca a escala 1:50.000, la distància equivalent que es mesura entre l'ermita i el castell en línia recta és d'uns 500 metres, però el desnivell és considerable, i el que a peu pla seria una passejada de 10 minuts, s'allarga en una estricada sufocant de tres quarts d'hora, que al pic de l'estiu exigeix un redelme de suor i de bombeig de sang, i d'esforç afegit a causa d'un sol que sembla a tocar de la mà.

Però l'excursió val la pena perquè des del cim el paisatge és imponent. És com mirar el mateix mapa d'abans, però a escala real.

Els camps són lleus taques de color i els xiprers semblen petits pinzells disposats per acabar una aquarel·la. Els petits pobles vibren entre l'aire calent de les màquines i el Ter resplendeix amb espurnes daurades i de plata. El mar, de dalt a baix, és una taca immensa que ens omple els ulls amb un doll de blavura.

Als peus de la muntanya, Torroella jeu com un David que descansa, després d'haver llençat la pedra al cap del gegant. Les remors del poble no arriben fins a dalt, el bullici del mercat i el soroll dels cotxes que travessen cap a l'Estartit només s'intueix, únicament ens envolta la borinor del vent entre les pedres del castell, el fregadís de les fulles dels matolls i una estranya sensació de solitud.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/12/montgri/856214.html?utm_source=rss